

Decebedor viatge al passat

[TONI LLOBET. PUJALS DELS CAVALLERS \(PLA DE L'ESTANY\).](#)

Dijous vaig anar a un acte coral –tots, la mateixa cançó, amb veus diferents– que tenia un títol enganyós: *Les necessitats energètiques de les comarques de Girona*. Haurien hagut de titular-lo *Apologia de la MAT*, ras i curt, i hauríem acabat abans. Em pensava que l'únic ponent estimulant –els altres eren els *capos* d'Endesa i Red Eléctrica–, en Ramon Folch, el virtuós socioecòleg de capçalera del país, aportaria alguna mena de contrapunt, que sempre fa de bon escoltar, al previsible discurs de *l'establishment*.

Però tot l'acte va ser un decebedor viatge al passat, no només per l'aire més aviat ranci de la sala d'actes de la Cambra de Comerç de Girona, ni per l'auditori ple a vessar de cabells blancs i corbates. No. El que em va semblar del tot retrògrad va ser que, en ple segle XXI, en un marc autoproclamadament erudit com aquell, ningú, absolutament ningú, esmentés per res, en cap moment, mai, ni de lluny, la necessitat de canviar les pautes de consum energètic, i la insostenible i malaltissa tendència que tenim d'augmentar-lo un any rere l'altre.

Un 5% anual a Girona, fixe-u-vos-hi, més que el mateix creixement econòmic, mira tu quina eficiència la nostra, quan en països com ara la Gran Bretanya l'increment del consum energètic tot just arriba a l'1% anual. Vaja, que consumir menys és possible, no és cosa de *neandertals*. El que sí que és caduc és no encarar aquests problemes, i limitar-se a esquivar un possible *blackout* fugint endavant a còpia de megalínies.

No tinc arguments tècnics per contradir la necessitat de fer la MAT, però sí que em permeto proclamar ben alt (malgrat pertànyer al ramat d'indocumentats emocionals que som, segons aquells mateixos ponents, tots els que gosem posar en dubte la pertinència de la línia), que tinc la intuïció, diguem-ne cívica, m'atreviria a dir també lúcida, que és un suïcidi col·lectiu mantenir sense replantejar-lo el desbocat increment del consum energètic en què estem instal·lats.

Dijous passat a la Cambra ni en Folch, que anys enrere preconitzava que «la millor font d'energia és l'estalvi», va gosar incomodar la clientela, i no va dir ni piu de la insostenible demanda energètica creixent. Que aquells que segueixen tallant el bacallà –els mateixos del segle passat– no vulguin abordar aquesta obvietat, ja era previsible. Però que un dels –qui foren?– peixos grossos del pensament ambientalista del país els posi a disposició tota la seva virtuosa verbalitat, de forma dòcil i acrítica, és ja una decepció majúscula.

Haurem de buscar nous referents.